

Như với mọi nhân viên giao liên khác từ Bắc Việt vào theo đoàn công-voa chở khí giới, quân nhu, lương thực thuốc men và quân sĩ, thiếu tướng Trần Sâm hỏi bằng giọng:

— Ở ngoài ấy bình yên cả chứ?

Hoàng Hoa đáp:

— Thưa, thiếu tướng, vâng.

Giọng nói ngọt và êm của Hoàng Hoa làm Trần Sâm giật mình. Buông bút chì khỏi tay, hắn ngàng đầu lên hắn giật mình lần nữa. Người đàn bà đứng trước mặt hắn đẹp lạ lùng. Sống nhiều tháng trong mật khu, ít được gặp đàn bà hắn cảm thấy thèm muốn vô tả. Hoàng Hoa có đủ yếu tố mê hoặc đàn ông đa cảm như thiếu tướng Trần Sâm.

Thấy Trần Sâm nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi, nuốt sống nàng giả vờ e thẹn, cúi gầm mặt. Trần Sâm cười ha hả:

— Đồng chí lên đường ngay chứ?

Khi chưa vào gặp Trần Sâm, Hoàng Hoa định mình là vai trò nhị trùng bại lộ. Nhưng đến khi đối diện, nàng mới biết là lầm. Dầu sao nàng vẫn lo ngại. Nàng phải từ giả mật khu R nội đêm nay, theo lệnh ông Hoàng. Nếu nàng bị Trần Sâm giữ lại, kế hoạch của ông Hoàng sẽ bị trục trặc.

Trần Sâm nhìn vai nói tiếp:

— Tôi có một vài việc quan trọng muốn giao cho đồng chí.

— Thưa, em xin nhận lãnh.

Tiếng « em » thánh thót như nhã nhạc rót vào tai Trần Sâm. Hắn cười híp mắt:

— Mai hay mốt, đồng chí hãy lên đường.

— Thưa... chỉ thị của Trung ương...

— Hừ, em lưu lại đây một đêm cũng chẳng chết ai. Em đừng quên lệnh của Trung ương chưa lớn bằng lệnh của tư lệnh Trần Sâm. Trong khu rừng này, Trần Sâm muốn là Trời muốn. Thế nào, em đồng ý hay phản đối?

Hoàng Hoa lặng thinh, ruột gan sùng sục tức giận. Nàng muốn nhẩy sỏ lại đâm một mũi dao vào cái miệng tán gái trắng trẻo của hắn. Song Trần Sâm đã xô ghế đứng dậy, cầm cái chuông nhỏ rung leng keng.

Vệ sĩ hiện ra ở cửa động, tay lăm lăm khẩu tiểu liên, Trần Sâm hát hàm:

— Đưa đồng chí Hoàng Hoa về nhà riêng tôi đợi lệnh.

Có lẽ tên vệ sĩ đã quen dẫn đàn bà đẹp về « nhà riêng đợi lệnh » nên chỉ vâng một tiếng đồng dạc rồi ra hiệu cho Hoàng Hoa. Biết cưỡng lại vô ích nàng riu riu đi theo. Và lại trong đời không phải lần đầu nàng phải mua vui cho đàn ông. Chiều chuông những kẻ mà nàng không yêu để đạt mục đích là nhiệm vụ thường ngày của giới nữ điệp viên như nàng.

Căn nhà tranh của thiếu tướng Trần Sâm được dựng bên một giếng nước non thơ. Trước nhà là

khu rừng toàn hoa vàng mà Hoàng Hoa không biết tên. Mùi thơm của hoa ngào ngạt một góc rừng. Một cây đại thụ đã sống ít ra hơn một trăm năm, xòe cái tán rộng phủ kín nóc, khiến căn nhà mát rượi.

Tuy là nhà lá, đồ đạc lại sang trọng. Đồ hộp và rượu mạnh chất cứng một tủ gỗ lớn. Súng săn và dao kiếm treo đầy vách. Trên vách treo bức ảnh chụp người đàn bà bán thân, có cặp mắt buồn rầu và khuôn mặt không lấy gì làm đẹp. Nàng biết người trong ảnh là vợ của thiếu tướng Trần Sâm.

Ngồi xuống giường, Hoàng Hoa vờ lấy mấy tờ báo ngoại quốc vờ lờng chóng. Nàng không ngăn được sự sợ hãi khi thấy toàn tạp chí khiêu dâm tây phương đăng hình thiếu phụ khỏa thân táo bạo với nhiều màu sắc hấp dẫn. Cuốn nào cũng cấu bẩn và nát nhàu chứng tỏ đã được sờ ra xem nhiều.

Hoàng Hoa mỉm cười. Nàng sẽ không thoát khỏi tay Trần Sâm, nhưng ngược lại Trần Sâm cũng đừng hòng thoát khỏi tay nàng.

Bên ngoài, trời bắt đầu tối. Hoàng Hoa đột đèn măng-sông Nàng định ra sưởi tắm thì có tiếng chân người và tiếng bàn cãi léo nhéo dưới sân.

Chột dạ, nàng nhìn xuống, song trời nhá nhem nàng không nhận thấy gì hết. Tên cận vệ chạy lên nói :

— Ty Phản gián mời cô sang. Có có đi không ?
Hoàng Hoa cắn môi cho khỏi run :

— Qua bên ấy làm gì, anh biết không ?

— Tôi không biết.

— Anh trình thiếu tướng tư lệnh chưa ?

— Nếu cô bằng lòng tôi xin kêu điện thoại.

Tên cận vệ cầm điện thoại há miệng toan xin số thì có tiếng quát hách dịch :

— Đứng yên.

Tên cận vệ rút súng lục chưa kịp đối phó thì một bàn tay đã giáng xuống, kèm theo khẩu lệnh khô khan :

— Không được kháng cự.

Khẩu súng rớt xuống sàn. Hoàng Hoa quay lại. Hai người đàn ông lực lưỡng thủ K-54 án ngữ cánh cửa xuống vườn. Một tiếng quát nữa nổi lên :

— Hoàng Hoa. Tôi được lệnh bắt cô.

Người vừa nói là mộ thanh niên trên ba mươi gương mặt khắc khổ, mặc đồ Jen, ngực đính ngôi sao vàng năm cánh thêu trên nền dạ đỏ. Nàng hỏi :

— Anh là ai ?

Hắn đáp.

— Tôi là nhân viên Phản Gián.

Danh từ « Phản gián » như tiếng sét đánh vào màng tai nàng. Nàng biết không lui được nữa. Đẳng nào cũng chết, thà chọn cái chết dũng cảm, trước họng súng của địch. Nàng liếc nhìn tên cận vệ đang ôm bàn tay bị thương, miệng sưng sòa.

Nhân viên Phản gián đến bắt nàng không thuộc quyền chỉ huy của tướng Trần Sâm. Đó là một đơn

vị Hác Y do Bắc kinh trực tiếp điều khiển.

Cửa ra vào duy nhất đã bị chặn bít. Muốn thoát thân, Hoàng Hoa phải đánh gục hai gã đàn ông và sau đó chạy đến văn phòng Trần Sâm, dùng sắc đẹp lôi cuốn hẳn về phía nàng. Nếu không, nàng sẽ chết. Nàng giỏi võ nhưng nàng chưa thể chuyển bại thành thắng vì không có tấc sắt trong tay, trong khi đối phương được trang bị đầy đủ khí giới bén nhọn.

Nàng bèn tìm cách kéo dài thời giờ :

— Tôi là thượng khách của tướng Trần Sâm. Các ông bắt tôi về tội gì ?

Một gã cười ngạo mạn :

— Cô là thượng khách của tướng Trần Sâm như g lại là phạm nhân của chúng tôi. Tội gì lát nữa cô sẽ biết. Tốt hơn cô nên đi ngay, đừng buộc chúng tôi phải dùng sức mạnh.

Tên cận vệ của tướng Trần Sâm rít lên :

— Các đồng chí phải xin phép tướng Trần Sâm mới được vào căn nhà này. Tôi được lệnh báo về cô Hoàng Hoa. Tôi không bằng lòng cho các đồng chí mang cô Hoàng Hoa đi.

— Nếu chúng tôi bất chấp ?

— Tôi phải thi hành nhiệm vụ đến phút cuối cùng. Nghĩa là các anh chỉ có thể đưa cô Hoàng Hoa ra khỏi nơi đây sau khi tôi chết.

— Hừ, đồng chí đừng nói ầu và có thái độ ngu muội. Đồng chí dư biết chúng tôi là ai.

Tên cận vệ lắc đầu :

— Yêu cầu các đồng chí cho xem chứng minh thư.

Một tên phản gián móc túi lấy giấy. Thừa cơ đứng gần, tên cận vệ vung tay, giáng một đòn nguy hiểm. Miếng võ bất thần này trúng bả vai. Nạn nhân ngã khuyu. Nhưng một phát súng nổ vang. Đoàn. Khói bốc lên mù mịt. Âm thanh do vách đá dội lại nghe rùng rợn. Viên đạn 9 ly xuyên qua bắp thịt tay tên cận vệ. Nét mặt rúm lại vì đau đớn, hẳn thét lên một tiếng kinh hồn, rồi lăn xả vào người tên bắn súng. Cả hai ôm nhau vật lộn trên sàn nhà đầm máu.

Tên cận vệ bị đè nằm dưới. Đối phương xiết chặt cổ hẳn làm da mặt chuyển dần sang màu tím. Hẳn ngoẹo đầu nhìn Hoàng Hoa, trong cặp mắt bắt đầu lơ lơ nàng đọc thấy những tia cầu khẩn tha thiết.

Hoàng Hoa đảo mắt quan sát trận địa. Tên phản gián bị thương ở bả vai đang gượng ngồi dậy. Tên thứ nhì sắp hạ độc thủ để giết gã cận vệ. Dịp may độc nhất vô nhị đã tới với Hoàng Hoa. Thấy khẩu súng nằm tênh hênh trên sàn, nàng vội tóm lấy, giáng vào gáy tên phản gián thứ nhì. Bị tấn công bất ngờ, hẳn buông tên cận vệ ra và ngã lăn xuống. Tên cận vệ lồm cồm đứng lên. Nhanh như cắt, hẳn rút dao trong mình ra, và không nghĩ ngợi đâm loạn xạ.

Máu tuôn ra như có vòi, bắn xối xả vào mặt

hắn. Tên phản gián trật xương bả vai đứng chưa vững thì gã cận vệ đã phóng dao vào giữa ngực. Nạn nhân kêu « ối » một tiếng ngán ngủ rồi vật mình dựng vách kêu sầm.

Tên cận vệ loạng chạng muốn té xỉu. Hoàng Hoa chạy lại :

— Đồng chí có sao không ?

Hắn lắc đầu. Bàn tay hắn nắm lấy máy điện thoại liên lạc với văn phòng thiếu tướng Trần Sâm.

Ở đầu giây, Trần Sâm toát mồ hôi lạnh khi nghe những báo cáo đầu tiên. Trần Sâm định hỏi thêm thì điện đàm đã tắt.

Trong căn nhà sàn, Hoàng Hoa nghe một phát súng nổ tiếp. Tên cận vệ buồng điện thoại nhào xuống đất, giã đánh đập rồi nằm cứng đờ như khúc gỗ. Trước khi thở hơi cuối cùng, hắn còn cố nhồm dấy, hướng con mắt lạc thần về phía Hoàng Hoa, miệng lắp bắp :

— Z... Z... vĩnh biệt.

Một gã đàn ông chạy ừa vào, khẩu súng trên tay bốc khói khét lẹt. Hoàng Hoa quý xuống bên gã cận vệ, lay người thật mạnh :

— Đồng chí muốn nói gì nữa, nói đi.

Tên cận vệ nắm bàn tay mềm mại của nàng, thều thào :

— ... 65 chào chị...

Hoàng Hoa bàng hoàng như bị đánh vào gáy.

Z 65 là mật số của nàng. Mật số này chỉ một số người biết. Và số người này phải là nhân viên thân tín của ông Hoàng. Tên hầu cận của tướng Trần Sâm lại là nhân viên bí mật của ông Hoàng. Hắn muốn tiết lộ một điều quan trọng trước khi chết. Điều quan trọng này là điều gì ?

Giọng gã đàn ông sau lưng nàng vang sang sang :

— Hoàng Hoa. Cô bị bắt về tội làm tay sai cho địch.

Không đáp, nàng đứng dậy.

Trong khi ấy, tướng Trần Sâm hoảng hốt bỏ văn phòng chạy về. Trời đã tối hẳn. Một vì sao có đơn mọc lên ở chân trời phía đông.

.

Văn Bình lẳng lặng ngồi nghe lửa reo trong lò dầu hỏa. 15 phút trước, một thiếu phụ đứng tuổi bung lên cái khay lớn đựng lò và ấm đun nước. Văn Bình bơm dầu, châm lửa vào lò, rồi hút thuốc lá bằng khung ngậm ngọn lửa chuyển sang màu xanh và reo một âm thanh vui vui. Khói thuốc thơm quyện hương hoa dại từ ngoài rừng tạt vào tạo ra cảm giác say say. Chàng nằm dài trên giường tre, gác tay lên trán.

Bỗng chàng ngòm dậy. Dưới nhà vọng lên tiếng ngựa hí.

Rồi tiếng chân người trèo thang. Văn Bình nhìn

quanh, ước lượng địa thế để đối phó Căn phòng hơi chật, không thích hợp với cuộc quần thảo võ nghệ tuy nhiên chàng vững tin có thể làm chủ tình hình.

Văn Bình mân mê chai rượu mạnh chưa khui. Chai rượu đầy ắp này sẽ biến thành khí giới lợi hại trong tay người thông thạo quyền thuật như chàng. Chàng ngồi xê ra ngoài mép giường, sẵn sàng đứng dậy và phản công kịp thời.

Nét mặt nghiêm trọng của Văn Bình trở nên sừng sùng. Vì người lạ không phải là du kích mặc đồ đen, huênh hoang khẩu súng sát nhân.

Mà là một giai nhân.

Phải dùng danh từ «giai nhân» mới đúng vì sắc đẹp của nàng ăn đứt sắc đẹp của nhiều bông hoa biết nói quốc tế từng đoạt vương miện trong các cuộc thi hoa hậu. Nàng không cao, song không thấp. Khổ người nàng thích hợp với đàn ông Á đông không ưa sự đồ sộ và nặng nề. Thoạt ngắm nàng, người ta nghĩ ngay tới hoa quỳnh, không dám nở xòe trước mặt khách lạ. Nàng có lối nhìn thẹn thò và rút rút, khiến Văn Bình bồi hồi rung động, muốn nâng bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo lên miệng ngọam cắn.

Nàng mặc bộ áo tàu màu hoàng yến may bó eo, mỏng và ngực. Kẻ may cắt cho nàng phải là quán quân đo lường, vì chỗ nào cũng khít khao không rộng quá cũng khôn chật quá. Chắc hẳn áo nàng được may bằng chỉ nilông, thư thật bền, nếu

không nằng chỉ ngựa đầu cưỡi, hoặc dơ tay vấy là tuột hết.

Sau phút bàng hoàng Văn Bình cất tiếng :

— Tôi là đại tá Tùng Liêm. Rất hân hạnh được làm quen với. . .

Giai nhân nghiêng đầu thi lễ :

— Tiểu Doanh.

— Có Tiểu Doanh ?

— Bà thì đúng hơn. Song nhà tôi vừa mất, giờ đây đại tá muốn kêu tôi là cô hay bà cũng được

Văn Bình nói :

— Cô đẹp quá. Thật. tôi không ngờ.

Tiểu Doanh mơ màng :

— Đại tá sẽ có dịp gặp nhiều người đẹp khác. Chẳng hạn Tiểu Phi, Tiểu Nương. Các chị ấy còn đẹp hơn tôi nhiều

— Có, tôi đã hân hạnh gặp Tiểu Phi Song còn Tiểu Nương ? Tại sao các cô đều cùng họ, như vậy ?

— Tiểu Phi, Tiểu Doanh, Tiểu Nương là bí danh, không phải tên thật. Vào mặt khu không ai được quyền lưu giữ quá khứ.

Bên dưới lại có tiếng ngựa hí. Tiểu Doanh nói nhanh và đổi giọng thân mật :

— Em đến đây có việc gấp. Lẽ ra, em trò chuyện lâu với anh, nhưng em đã phải đi.

Văn Bình sững sờ nhìn nàng. Tiểu Doanh rút túi ra một que diêm màu xanh bị gãy. Nhanh nhẹn, Văn Bình lấy que diêm gãy cất kỹ trong người ra.

Hai mẩu diêm gãy nối lại thành một que nguyên vẹn. Tiểu Doanh, mặt trời hần lên :

— Chia phần diêm gãy với mình.

Văn Bình nói ngay :

— Xa nhau, nhớ mãi mỗi tình trăm năm.

Tiểu Doanh xót xác nhìn ra ngoài. Con ngựa buộc vào thân cây khô dưới vườn hí lên từng hồi gấp gáp. Nàng nhìn thẳng vào mắt Văn Bình, giọng nghiêm nghị :

— Em thật may mắn vì người hẹn gặp là anh. Sống ở đây đã lâu, em chán ngấy lắm rồi. Em xin hết sức giúp anh thành công. Tuy nhiên, như em đã yêu cầu ông Hoàng, em chỉ đòi hỏi một điều : cho em trở về.

— Vâng tôi xin hứa.

Tiểu Doanh chỉ một ngôi nhà nhỏ nằm khuất sau lùm cây đen sì :

— Anh thấy chứ ? Đó là nhà riêng của em. Cách đây một hôm, em là gái có chồng. Đoàn Lợi chồng em, nhân viên cao cấp của R đã bị giết. Và hung thủ là Vương Sinh, chỉ huy điệp báo ; hiện thời em là người yêu của Vương Sinh.

— Cô yêu Vương Sinh kể là chuyện lạ.

— Xin anh đừng riêu cợt nữa, em đã khổ sở quá nhiều. Lần lúc em định uống thuốc độc để rũ sạch nợ đời. Vì nhiệm vụ nên em còn bầu vú lấy cuộc sống.

— Thành thật xin lỗi cô.

— Em xin lỗi anh mới đúng. Em có điều này cần nói : Vương Sinh đã phăng ra đầu mối tổ chức của ta ở đây. Dù gì lý ra em vẫn ở trong bí mật, để Lê Hành tiếp xúc với anh, nhưng Lê Hành đã chết. Theo chỉ thị của ông Hoàng, Lê Hành bố trí ám sát Vương Sinh trong rừng. Vì còn Vương Sinh kế hoạch của ta khó thể thành tựu. Vương Sinh là con cáo già điệp báo. Hẳn đánh hơi tài lắm, cái gì cũng biết. Không hiểu do sơ xuất hay nguyên nhân nào khác Lê Hành thất bại. Và Vương Sinh khám phá được một số tài liệu, cùng những đoạn diêm gãy và các câu thơ lục bát làm mật khẩu liên lạc.

Lê Hành là em họ nên em bị dụ vào hoàn cảnh nguy khốn. Em giả vờ kết thân với Vương Sinh là vì thế.

— Còn Đoàn Lợi ?

— Em hò hẹn với Vương Sinh trong rừng, và ghi nơi hò hẹn trong cuốn nhật ký giấu dưới gối, cốt cho Đoàn Lợi đọc. Và Lợi đã mắc mưu em. Lợi mai phục bên suối định giết Vương Sinh. Song...

Tiểu Doanh thở dài, Văn Bình đỡ lời :

— Vương Sinh lại thoát chết lần nữa ?

— Vâng, Lê Hành và Đoàn Lợi đều giỏi võ, mà vẫn chết dưới tay Vương Sinh. Điều này chứng tỏ Vương Sinh là một đối thủ ghê gớm.

Về nhu đạo thì trong R không ai địch nổi hẳn Vương Sinh còn thạo quyền Thiếu Lâm, Mai hoa

thạch động bí mật. Nàng không còn lo sợ nữa vì biết không thể thoát chết. Trước cái chết, nàng trở nên đứng đưng. Nàng chỉ mong Văn Bình khỏi bị bại lộ. Còn nàng . bèo giạt hoa trôi mãi rồi, nàng không còn tình cảm để tự xót thương nữa.

Ky mã ghim cương ngựa. Từ phiến đá đen ngòm án ngữ thạch động có tiếng nói lớn hắt ra !

— *Thượng Hải ? Ai đó ?*

Hoàng Hoa biết đây là nơi kín đáo nhất của mật khu. Tên lính núp sau phiến đá hô mật khẩu bằng tiếng quan hỏa nên Hoàng Hoa không thể làm được. Nàng đang được áp giải tới trụ sở phản gián của Hắc Y, tổ chức tuyệt đối bí mật của Quốc tế Tình báo Sở Trung Hoa cộng sản.

Ky mã đáp lại, cũng bằng tiếng tàu :

— *Diên An.* Đội công tác biệt phái.

Một tên lính đội mũ sắt, đeo tiểu liên Trung cộng chạy a xét chứng minh thư. Sau đó Hoàng Hoa tiến vào hầm núi, thấp đèn măng sông sáng quắc. Quanh co một hồi, nàng bị lôi vào một động nhỏ khác, từ phía xây tường kín mít, chỉ chừa cửa ra vào.

Trong phòng có cái bàn mộc và 2 cái ghế. Ngồi sau bàn là một người hỏi trần, đeo kiếng cận thị, trên miệng vắt vẻo diều thuốc lá thơm dài ngoằng. Hoàng Hoa chưa gặp hẳn bao giờ, song thấy nhiều nét quen quen. Có lần nàng được thấy ảnh hẳn trong cuốn an.bom đặc biệt của Sở Mật vụ do ông

Hoàng chỉ huy ở Sài gòn.

Hắn nhìn Hoàng Hoa bằng con mắt tóe lửa, giọng chậm rãi :

— Chào cô.

Hắn nói bằng một giọng lơ lơ. Dịch thị hắn là người Trung Hoa. Hai ky mã rút êm, trong phòng trơ lại Hoàng Hoa và gã đàn ông trần hói. Hắn cười nhạt :

— Hắn cô đã biết đây là đầu. Và hắn cô cũng biết khi đã vào đây thì trên đời không còn quyền lực nào có thể cứu được cô nữa.

— Thừa đồng chí, tôi là Hoàng Hoa mật số K. 651, cán bộ giao liên đặc biệt của thiếu tướng Phan trọng Tuệ.

— Phải, tôi biết cô là người thân của Phan trọng Tuệ. Song Tuệ ở xa đây hàng mấy trăm cây số sẽ không giúp đỡ được cô.

— Tôi là người vô tội. Tôi đã lập nhiều thành tích Xin đồng chí xét lại, nếu không...

— Ha, ha, cô định dọa cả tôi nữa ư ? Này, tôi nói cho cô biết. Giờ này, tướng Trần Sâm đang vận dụng mọi cách để cứu cô, song 10 Trần Sâm nữa cũng vô ích. Nếu cần, tôi sẽ bắt luôn Trần Sâm. Đoàn Hắc Y được toàn quyền hành động ở đây.

Hoàng Hoa nín thinh. Một con giới khổng lồ đập cánh vù vù. Người trần hói nói :

— Tôi chỉ hỏi cô vài câu rất ngắn. Nếu cô trả lời đúng, tôi sẽ xét lại hoàn cảnh của cô mà để

ngộ châm chước. Nhược bằng...

Nói xong, hần vút trước mặt Hoàng Hoa một xấp ảnh lớn, và cười gằn :

— Có hãy cầm từng tấm ảnh lên xem.

Hoàng Hoa rợn người khi coi bức hình thứ nhất. Đó là ảnh một thiếu phụ trần truồng, cánh tay và bàn chân bị chặt đứt. Bức thứ hai cũng là một thiếu phụ trần truồng với hai con mắt bị khoét và hai tai cắt đứt. Những bức ảnh kế tiếp đều là đàn bà trần truồng và bị tra khảo tương tự.

Người đàn ông hỏi dần từng tiếng :

— Có thấy chưa ? Mọi người đàn bà vào căn phòng này đều bị đối xử như vậy. Khi hậu lạnh buốt xương mà bị lột hết quần áo. cô chỉ chịu được hai ngày là bỏ mạng. Lại còn những ổ kiến lửa, những con vắt khổng lồ, những con beo nhỏ rất thích đàn bà... à quên, còn mấy con dười ươi đa tinh nữa. Chỉ sống chung một đêm với khi độc là cô không còn dám che giấu sự thật. Nhưng trước khi cô được làm vợ dười ươi, tôi sẽ gọi một trung đội binh lính đến đây. Bọn chúng là người thiếu số, không biết vượt ve đàn bà. Chúng sẽ coi cô như con vật. Tôi sẽ bỏ mặc cô với chúng một đêm. Đêm sau, tôi đưa cô tới gặp dười ươi. Nếu cô chưa chết tôi sẽ nhốt cô cùng con beo vẫn dâm dăng. Thế nào, cô Hoàng Hoa, cô chịu khai chưa ?

Hoàng Hoa chết lặng trên ghế. Lát sau nàng lắc đầu, giọng yếu ớt :

— Thưa, tôi có phạm tội gì đâu mà khai. Xin đồng chí xét lại cho tôi nhờ.

Người đàn ông hỏi cười ha hả :

— Có còn dám gọi tôi là đồng chí được ư ? Chúng ta là kẻ thù của nhau có lẽ đúng hơn. Hoàng Hoa ? Tên thật của cô là gì ? Vì lẽ gì cô hạ sát nhân viên của Đảng ?

— Thưa, đồng chí, chuyện ấy hoàn toàn không đúng.

Người đàn ông quát lớn như lệnh võ. Đoạn hần rút trong hồ sơ đưa cho nàng một mảnh giấy vàng. Trên tờ giấy là một bức mật điện gồm toàn chữ số.

— Đọc đi ?

Thần đồng toán học cũng không đọc được, huống hồ Hoàng Hoa. Muốn đọc mật mã, phải biết « chìa khóa », và phải mất thời giờ. Nàng lắc đầu, gã đàn ông bèn đập vào bàn tay nàng, nửa đe dọa, nửa xuồng xã :

— Ủ nhỉ, bức điện này bằng mật mã, cô không đọc nổi. Cho dẫu tôi cho dịch ra, cô cũng chẳng hiểu gì đâu. Vì cô chỉ là một con trốt tằm thường trên bàn cờ rộng lớn. Cô biết YK không ?

Đúng như gã đàn ông nói, nghề gián điệp là nghề của những con trốt tằm thường trên bàn cờ thế giới rộng lớn, Hoàng Hoa không thể nào biết được YK là ai.

Khi ấy, YK đang ở Sài Gòn trong một khu hầm

kiên cố xây dưới mặt đất 15 mét, bên trên có 5 mét bê-tông cốt sắt, nghĩa là đủ sức chịu đựng những cuộc oanh tạc bom nặng. Nhà hầm được điều hòa khí hậu, và được trang bị một hệ thống đèn tối tân khiến ở trong hầm mà ánh sáng dễ chịu như ngoài trời buổi sáng.

YK là một người trung niên dong-dông cao, mặt dài, đôi mắt nhỏ kết thành ba góc dưới chân mày xèch trông như lưỡi long dao. Đó là mắt tam-giác phối hợp với lông mày tụ-tâm, người đời xưa có mắt và mày này thường làm đến đê nhất công khanh, tài năng có thừa nhưng tâm địa lại vô cùng thâm hiểm và gian ác.

Hắn mặc sơ mi trần, tay xắn lên để lộ nét gân-guộc, cổ quần phứa đỏ, quần xám rộng thùng thình, chân dận giềp quai da. Nhìn chung, hắn có vẻ ốm yếu nhưng lại tràn trề nghị lực. Hắn đang ngồi trước cái bàn dài, dài như loại bàn ăn câu lạc bộ, chỉ khác là bàn này bằng sắt, trên bàn được kê thành một hàng ngày ngắn 5 bộ máy truyền tin bằng siêu tần số. Hắn ngồi giờ lâu, lưng dựa ghế xoay, mắt lim dim, thân thể bất động như pho tượng. Đĩa đựng tàn thuốc trong tầm tay hắn lớn bằng đĩa xúp đã đầy ắp mẩu thuốc lá sợi đen.

Một thuộc viên mặt đen sì như như cột nhà chày chấp tay nghiêm chỉnh sau lưng. Đột nhiên YK quay lại hỏi, giọng khà khàn và mỗi một như người nghiện bị đói thuốc:

— Liên lạc với họ được chưa?

Thuộc viên cung kính đáp:

— Thưa, họ đã trả lời.

YK cười nửa miệng:

— Vậy thì tốt.

Thuộc viên ngần ngừ một giây rồi nói:

— Dạ thưa, tôi đã dặn nhân viên chuyển bức điện này thật nhanh, trong vòng một phút, tuy nhiên...

— Tuy nhiên cái gì?

— Thưa... tuy nhiên tôi vẫn lo ngại vì bên Sở Mật vụ đã có bộ phận kiểm-thính tán tẩn, không những thu lén được nội dung bức điện lại còn có thể...

YK cau nhàu:

— Hừ, Sở Mật vụ! Trước đây tôi đã đề cập đến lão Hoàng ma quái ấy hàng chục lần mà không ai chịu nghe. Đúng là nuôi ong tay áo. Anh đã được tin tức đích xác về hoạt động của lão Hoàng chưa?

— Thưa rồi.

— Lão ta khám phá ra kế hoạch của tôi không?

— Thưa, điều này tôi chưa dám đoán quyết.

— Hừ, lão Hoàng biết thì hỏng hết, hỏng hết.

Những kẻ thường được coi là thù nghịch với đời chỉ là đồ bỏ. Lão Hoàng mới là đối thủ nguy hiểm bậc nhất. Ta phải ra tay nội trong đêm nay.

YK bấm nút điện thoại. Một giọng nói rần rở

vang trong ống nghe :

— Thưa ngài...

YK găt om :

— Còn thưa với gửi gì nữa ? Lão Hoàng đang tìm cách phá tôi. Lực lượng của ta bố trí xong chưa ?

— Thưa, chỉ còn đợi lệnh của ngài nữa là...

— Được. Tôi đã ra lệnh rồi đấy. Nội đêm nay, các anh phải làm một mẻ lưới thật lớn. Phải diệt trọn ò, nghe chưa ?

— Tuân lệnh.

Hắn tắt máy vớ điều thuốc cháy dở rít một hơi. Cách nhà hầm độ hai cây số, trong một trang trại rộng bát ngát, một toán người nét mặt nghiêm trọng đang quây quần chung quanh bản đồ thành phố Sài gòn. Một người vụt đứng dậy, rút súng lục lên đạn kêu đánh soạch.

— Viên đạn này, tôi sẽ bắn vào đầu lão Hoàng. Lát nữa lão sẽ biết tay ta.

Một đoàn cam-nhông đen sì lúi lũi mở máy rời trang trại.

Thành phố Sài gòn vùi yên trong giấc ngủ. Hai triệu dân Sài gòn không thể biết đêm ấy một biên cố ghê gớm đang tuần tự diễn ra.

Gần sáng, ông Hoàng vẫn thức trong tòa biệt thự cổ gần phi trường Tân sơn nhất.

V

Trái cam đã chín

THỨC đêm đối với ông tổng giám đốc Mặt vụ là chuyện rất thường. Nhiều khi cần theo dõi công việc quan trọng, ông bỏ ngủ cả tuần lễ. Tuy nhiên, lần thức khuya này đã có ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Vì đây là lần đầu trong đời ông Hoàng lo sợ.

Trong bao nhiêu năm xông pha lẫn tên, mũi đạn, hoặc điều khiển guồng máy gián điệp, ông Hoàng chưa hề biết lo sợ. Ông tin vào bộ óc siêu việt, và tài quyền thuật độc nhất vô nhị của ông. Hồi còn trẻ, lẫn vào nguy hiểm, ông chưa hề bị đối thủ đánh ngã bằng võ Thiếu Lâm, nhu đạo, hay quyền Anh. Không cần nhắm bắn, ông chỉ rút súng ra khỏi vỏ là viên đạn bay vèo trúng đích, bất cứ đích nào, kẻ thù đứng xa 20 thước, hoặc ngọn nều leo lét đặt trên nóc tủ.